

DÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL WILLIAM BOOTH, ASUTAJA ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 45

Aprill 1933

5. aastakäik

Me Riikliku Aastakäigu

ÜLESTÕUS

„Aga hingamise-päeva õhtul tuli Maarja Magdaleena ja teine Maarja hauda vaatama.

Ja vaata, suur maavärisemine sündis, sest Issanda ingel tuli taevast maha, läks sinna juure ja veeretis kivi ukse eest ära ja istus sinna pääle.

Ja tema nägu oli otsekui valg ja tema riided valged kui lumi.

Aga hitmu pärast tema eest värisesid hoidjad ja said otsekui surruks.

Aga ingel kostis ja ütles naiste vastu: „Ärge kartke, sest ma tean, et teie otsite Jeesust, kes risti oli löödud.

Teda ei ole siin, sest Ta on üles tõusnud.“

Matt. 28:1-6.

TAEVAMINEK

„Jeesus ütles neile: „Teie peate minu tunnistajad olema Jeruusalemmas, kui ka kõigel Juuda- ja Saa-mariamaal ja maailma otsani.

Ja kui Ta seda sai öelnud, tõsteti Ja nende nähes üles ja pilv võttis Teda nende silma eest ära.

Ja kui nemad üksiksilmi taeva poole vaatasid, kui tema ära läks, vaata, siis seisid nende juures kaks meest valgeis riideis, kes ka ütlesid: „Haalileamaa mehed, mis teie seisate ja vaatate üles taevasse? Seesinane Jeesus, kes teilt on üles võetud taevasse, see peab tulema sel-samal kombel, kui teie Teda olete näinud taevasse ära minevat.“

Ap. 1: 1:8-11.

„Surm, kus on sinu astel? Põrguhaud, kus on sinu võimused?“

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London.
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Päästmise sõjakäigu tulemused.

On saadud teateid korpestest ühes tulemustega päästmise sõjakäigu kohta, mis peeti mõeldud kuu jooksul. Meie koosolekuruumid olid täis rahvast ja hinged tulid pöörumusele, kuna Jumal õnnistas iga koosolekut oma ligioluga. Meie usume, et tulemused pääsevad nähtavale kasvavas päästõuduriteks saamises ja suuremas vaimustuses Jumala rõõsuses.

Kongress.

Staabiülem, komandör H. Mapp, teine kõrgeimas käituses olev päästearmee ohvitser üles kogu maailma, juhatab kongressi koosolekuid Tallinnas, neljapäeval, 1. juunil ja reedel, 2. juunil. Staabiülem pole enam võõras Tallinnas, sest ta juhatab koosolekuid meie linna palju aastaid tagasi. Üksikasjad tema külastäigu kohta avaldame järgmises numbris.

Puhkpilliorkester Tallinna I.

Esmaspäeval, 10. aprillil on mul rõõm juhataeda Tallinna I korpuuse puhkpilliorkestri volitamist. See kujuneb suureks sündmuseks, ja ma kutsun teid sellest osa võtma ning vahvastama meie sellitsis selles jumalariigi tööharus.

Ülestõusmispühad.

Ma palun Jumalat, et ülestõusmispühade aeg tooks „uut üle Kristuses“ paljude südamesse. Hüüd „Ta on üles tõusnud“ on suureks lootuseks ja vaimustuseks sinises kahtluses ja jumalavastases maailmas. Kristus on siin — Ta on siin, et õnnistada ja julgustada, et toetada kahtluse päevil, Ta on siin, et päästa ja hoida, ja et viia võidule.

„Ta on üles tõusnud!“ Hal-
leluuja!
Jumal õnnistagu teid kõiki!

Üsk ei seisä mitte pingutuses, vaid on üleandmine Jumalale. Meie ei koputa mitte Tema uksele, vaid Tema koputab meid uksele ja meie peame Temale avama. Siis järgneb kõik aste astmelt isendust, alul hääjendav põld, siis vilja töötavad viljapääd, siis kirspe, hää vilja, ja lõpuks kogumemine puhkusele, pärast hästi veedetud elu, mis põlvud asjata.

Hiljly.

Magavad jüngrid.

Kirjutanud komandör J. Ögrim.

„Ja Tema tuli tagasi ja leidis neid taas magavut, sest nende silmad olid raskeid unest, ja nemad ei teadnud mitte, mis nennad Temale püüid vastama.“ Mark. 14:40.

ÄRKAMINE, ärkamine, see on üks praeguseaja usklike südame tarvidus, mis on tunda ohkamistest ja palvetest. See on ju häid, aga kas ei ole võimalik, et meie mõtted oleks pöörnud natuke kõrvale asja juurest. Võib-olla leidub midagi, millest meie ise veel ei ole ärganud, ja kui me ainult ärkaksime ise, võib-olla tuleks siis ka soovivat ärkamine. Võib-olla

SINU OMA USU ELU

ei ole, mis ta peaks olema, võib-olla isegi mitte, mis ta kord oli. Ärkamine ja oma seiskorra nägemine toob kindlasti järelduseks kaasa seda, mille pärast nüüd palutakse ja ohtatakse nii palju.

Seitse kirja, millest loeme Ilmutuse raamatut teises ja kolmandas päätükis, Johannesele etteõeldud Jeesuselt, on eriliselt õpetlikud ja äratavad selles suhtes. Kohe esimeses kirjas näeme üht kogudust — korpus, mis tegev, hästi korraldatud, distsiplineeritud, sisemise kooskõlaga. Juhataja võiks küll öelda oma ametivendadele: „Meil Eevesuses on ütlemata häid.“ Aga mis ütles Tema, kes katsub läbi südame ja neerud? Ja, Tema ütles: „Mul on midagi sinu vastu, sest si on sama esimese armastuse oled maha jätnud.“ Seiskord oli muutuud nii tõsiseks, et kui „esimene“ ei korda, siis Issand tahtis kõrvaldada kogu aulise organisatsioon selle toreda tegevusega ja muu välisega. Issand ei otsinud nende välimust, vaid armastust. Siin oli vaja

ÄRKAMIST

usklike hulgas Eevesuses, nii et nad näeksid, mida nad kaotanud, oli vaja saada seda tagasi ja siis püüda Issanda valguskandjatena.

Kuidas on usklike hulkadega ja üksikute isikutega selles asjas tänapäev? Kas sinu kõrvus ei kosta tõsine, aga hell ütelus: „Mul on midagi sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse kaotanud.“ Võib-olla oled sa kaotanud ka midagi muud, mida õnnistegija tahaks näha sinu juures. Ärka üles! Tema seisab sulle juures ja koputab.

Igavene elu Issanda juures on ainult usuelu jätkamine, mida elame siin. Sellepärast pannakse ka suurt rõhku sellele, et meie elu siin all oleks kooskõlas järgneva saäl üleval. Siinjuures peame seda ka ise mõistma ja ütleva sellele jah ning aamen.

Imelikud „mõtted“ võivad olla täiesti vastased tõdedele. On niisasti mõeldud kui ka väljendatud, et nii kuu kui elame maailmas, meie ei või olla kõlblikud taevale, sest meie ihu on määratud kõige asjaga meie ümber. Aga Jeesus ütles selle vastu, et see, mis teeb inimese kõlvatuks, tuleb inimese seestpoolt, nimelt südamest. (Matt. 15:19, 20.) Kirjas on räägitud nii mitu korda selgete sõnadega südame puhastusest, ja Paulus räägib selle tagajärjest, et inimese ihu muutub Jumala templiks. Jumala puhastav jõud on sarnane, et selle läbi hoitakse ihu, hing ja vaim laitmatuna kuni Issanda tulemiseni. (Vaata I. Tess. 5:23, 24.)

Mis pühas kirjas on räägitud, täitub meis sel määral kui me paneme seda tähele ja võtame vastu usu. Sellepärast on siin vaja ärkamist. On nimelt võimalik, et usklik seisab selle sõna harilikku mõtte juures ihu, hinge ja vaimu pühitsuse ees just samuti kui uskmata seisab päästmise käsimise ees: mõistmatult, ükskõiksest või vastu panes. Kuidas nü läheb,

ON HÄSTI TEADA

sinul enesel ja võib-olla tähelepanijail su ümber: puhastusest ei ole võitu, vaid ainult pettumused ja rahulolematust. Väga kurb, aga kõik läks just nagu võis oodata — uskmatausele ja usalduse puudusele järgnes uni.

Kui nüüd Issanda sõna tunnistab, et ei midagi, mis ei ole pühas, ei pääse taevasesse kodusse, mida sa võid siis oodata, kui sa pole uskunud kõnet puhtusest ja pole isegi kuulnud selle sõnumit! Ma mõtlen, et armastuseapostel tundis seda, öeldes: „Ja nüüd, lapskõnd, jääge Tema sisse, et kui Ta ilmutab, meil võiks julgus olla, et meie mitte Temast ei saa häbitatud Tema tulemises.“ (I. Joh. 2:28.) See käib Tema kohta, kes puhastab patust, ja apostel tuletab meele täiesti tõsiselt

KIBEDAT VÕIMALUST

saada häbitatud Tema tulemises, kui nimelt meie ei ole olnud valvel. See on äratusõna jumalarahvale. Oh, ootavat hulka valgeis rüüdeis tervitatakse kord Issanda tulemisel.

„Kui teie minna sõna sisse jääte, siis olete teie tõesti minna jüngrid; ja saate tõttu tunda, tõe peab teid vabaks tegema.“ Joh. 8:31–32. Nii ütles Jeesus, ja Tema sõnad ei ole mitte ainult märked, vaid nad on õpetused. Need sõnad ei tõestu mitte spekulatsioonil, vaid usu teel. Sellel teel läheb kõnnak Issandaga Tema aias. Nii õnnitakse õigus, sisse minna värvast ja süüa elupuu viljast. (Vaata Ilm. 22:14.) Nii seletatakse valgete riiete omandamist, mis on „pühade õigus“. (Vaata Ilm. 19:8.)

Ärka üles unest ja mitmeaastast ükskõiksusest, mis arenenud mitmesugusteks kalduvusteks, ja tõsta oma valvav pilk Temale, kes tuli Issa juurest täis armu ja tõe, et päästa täieliselt neid, kes Tema läbi tulevad Jumala juure!

USU PROOVIMINE KANNATUSEGA.

NIIISUGUNE proovimine on mille sageli väga vajaline. Päevil, mil meil läheb hästi, jääb usk kergesti magama. Kurbuse palvustes tarvitatakse usku suurimaks tegu jõuks. suurimaks pingutuseks. Rahu ajal riputatakse relvad muretult seinale. Miks peaksidki olema vahipostid, kui ümberringi on rahu? Miks olla alati valvel? Kõik on rahuline ja vaik. Aga kui kostavad sõjasarved, siis haaratakse kilbi, hing saab ärksaks, vaimustus tõuseb, julgus kasvab.

Võitluses selgub, kas meie usurelvad on hääd ja ehtsad. Relvade varustus, mis ei kannu välja mingisugust tõuget ega survet, on vaid laste mänguasja. Ainult võitluses võib relv saada ehtsuse märgi. Toa kanna ees seisavad roostide hulgas vaasides ka mõned kunstilised lilled, mis liiguvad oma traatvarel. Võib-olla ei märgatagi ehtsate ja järelehtitud lillede vahet. Nüüd aga hakkab sadama vihma. Nüüd ometi tuleb ilmsiks suur vahe. Ehtsad lilled hakkavad elama, nad muutuvad ilusamaks ja lõhnavamaks kui enne. Ja järelehtitud lilled? Nad kaotavad värvi ja hilje, muutuvad täiesti väärtsusetuks, nad visatakse sõnniku hulka. Nõnda mõjub kannatus proov usule: hävitusena sellele usule, mis on usk vaid nime poolest; õnnistusena loe- lisele ehtsale usule puhastavalt, uuendavalt, kinnitavalt. Kes on läbi teinud proovi võidurikkalt, sellel kasvab julgus ja usaldus, et tema ka teistest võitlustest tuleb välja võitjana. Vaata saäl laeva, mis alles dokist on lastud vette. Masinad on pa- rimas korras. Laevaalal on kõik hästi ja kehvast vaadatud. Rõõmsalt lehivad lipud tuules. Virgalt ronivad laevamehed mastidele. Ühelt li- biseb laev läbi laine. Aga kas ta peab vastu ka tormis? Saäl tõuseb tuul, tuul muutub tormiks, tormist saab orkaan. Kuis peksavad lained üle laeva, kuis tuul raputab seda, nagu tahaks ta laeva murda katki nagu peene kepi! Aga laev peab vastu, torm ei suuda talle teha midagi. Laeva kõlblikkus mere jaoks on proovitud, ehitusmeisteri kuulsus on kahtlematu. — Nõnda on lugu meie- ga, ilmestega. Ainult torm, kannatu- sus, võib näidata, mis on meie kül- les ja meie sees... Kui kõik tuleks nii, nagu meie tahtnud, ja Jumal ei võtaks meid midagi ja ei annaks meile koormaid, siis muutuksime nõrgaks ja laisaks.

Nõnda aga langeb sinu! Ära niimõnigi ilus side üksteise järele. Kannatusel on oma eesmärk, ta peab sind kujundama isikuks, jumalainimeseks, tegema iseloomuks, kes seisab kindlalt usurelvade varustuses, nii et kõik kurja patused nooled peavad murdudes põrkama tagasi.

Proovimine kannatuses on sõber ja vaenlane ühtlasi. Igas ristis istub ingel ja saatan. Meie peame leidma üles saatana, temaga võitlema ja teda lööma, et ingel võiks laotada tiibu ja meid viia Jumalale lähemale.

PÜHA RISTITEE.

PAJUDELE näivad järgmised sõnad väga valjud: „Saigaise ennast ära, võta oma rist ja jälgi Jeesust.“ Aga palju valjemini kostavad kord Jeesuse sõnad: „Minge minust ära, teie äraneetud, igavesse tulesse.“ Sest need, kes panevad praegu tähele sõnu ristikandmisest ja teevad selle järele, ei tarvitse karta hukkamõistmisse sõnu.

Mispärast sa siis viivitud võtast enesele rist, mille läbi sa võid pääseda taevariiki? Ristis peitub päästmine, ristis on elu, ristis peitub kaitses väenalse vastu, ristil läbi voolab sinusesse taevalik eelmatse, ristis on jõudu hingele, ristis on Vaimu rõõm, ristis on kõik rõõmus ja pühitusse täielikuss. Hingele ei ole muud päästmist, ei mingit igavesse elu lootust, kui üksnes rist.

Võta siis oma rist enesele ja jälgi Jeesust, ja sa lähed igavesse ellu.

Ta on läinud sinu eel kandes rist, nii et ka sina jälgiksid Tema meelele, kandes oma rist ja olles valmis ka surema ristisurma. Sest kui sa sured Temaga, pead sa ka elama ühes Temaga, ja kui sa võtad osa Tema kannatusest, siis sa saad ka osa Tema aust.

Kõik oleneb ristist. Ei leidu mingit muud teed elule ja tõsisse sisemisele rahule. Mine, kuhu tahad: otsi, mis igavesse võimalik; siiski sa ei leia ühtki kõrgemat ega kindlamat teed kui püha ristitee. Korralda ja sea, kuidas sa ka ei tahaks, siiski sa kunagi ei taha teisele äraandusele, kui ei pead kannatama midagi, ükskõik, kas sa tahad või mitte, ja nii sa siiski leiad alati rist. Sa pead kannatama, kas mingsuguses ihulikus valus või hingelises hädas. Vahesid sa tunned endast mahajäetud Jumalast, teinokord leiad, et su kaasinimesed ei hooli küllalt sinust, ja mis veel hullem, sa oled ise väga tihti enesele koormaks — ja siiski ei leidu mingsugust arstlohtu ega lohtust ingeraha saavutamiseks, vahet sa pead kannatama seda nii kaua kui Jumal tahab seda. Jumal tahab, et sa õpiksid kannatama, ilma et sa saaksid mingit lohtu, nii et sa alustaksid Temale täiesti ja kitskusesse muutuksid alandlikumaks.

Ükski ei tunne Kristuse kannatust sarnaselt kui see, kes ise on elanud läbi midagi selletaolist. Sellepärast on rist alati käepärast — ta ootab sind igal pool.

Ükskõik kuhu sa ka ei jookseks, sa ei või põgeneda ristist, sest kuhu sa ka ei läheks, sinna sa kannad iseennast kaasa ja alati sa komistad iseenesel.

Kui sa kannad ristist häameeleaga, siis kannab rist sind ja viib sind igatsetud sibile, kus jõepõh kõik kannatus, kui see ka ei lõpe siin elus. Aga kui sa heidad enesest ära ühe rist, mis sulle antud kanda, siis saad kahtlemata teise, mis on võib-olla veel raskem. Arvad sa, et võid ise põigelda kõrvalle millestki, mida ükski suurelik ei või eemaldada enesest? Millisel usklikul siin maailmas ei ole olnud rist ja häda? Meie Issand Jeesus Kristus ei olnud mitte üht ainult tundi kannatusest, nii kaua kui Ta elas. Kuidas võid siis sina otsida mõnda muud teed, kui seda kuninglikku teed, püha ristiteed? Terve

(Lõpp 8. ltk.)

EMADELE JA KODULE

KOORMATUD!

Lugu koduühingust.

Algasime neljakesi koduühingu tööd. Mõni aeg jatkasime tööd selle väheste jõuga, kuni meie naisohvitser otsustas tööjõudu suurendada. Saadeti kutsakaardid naisleide, kes elasid meie piirkonnas. See leidis vastustaja ja meie arv kasvas.

Ühel pärastlõunal olime just istunud maha tööle, kui kostis koputamise uksele. Emme kui jõudsim vastata, avas ukse naisterahvas viie lapsega. Ta esinimine oli väljakutsuv.

Hoides kätes ühe meie kutsakaardidest, ütles ta: „Minu arusaamise järele peate teie koosotekod ühingu elukutsutimiseks, mis lõpetaks sõja ja seaks jalule rahu. Koduühinguks nimetate teie seda koonidat. Veel mõistat ma, et see on koosolek naistele ja mina soovin õhineda teiega. Mina võin teida, rahvastele, kuidas saavutada rahu.“

Sellel juu mõjul tõusis ohvitser püsti ja vastas rahulikult, kuid tõsiselt häälega: „Ma kardan, teie olete meie kutsakaarti valesti mõistnud. Meie koduühing on üks Päästearmee tööhärudest. Meie eesmärk on ehitada üles kodusid, kus valitseks jumalik õhkkond.“

„Ah!“ kõlas jälne vastus. „Vaimulik ettevõte.“ Ja külastaja krimpustas nina.

„Jah“, vastas väike naisohvitser, „meie pühime vähelega avitada sõdureid sõjaväljal; ja meie palume tõsiselt rahu pärast.“

„Mina ei vaja Jumalat ega usku“, ütles külastaja, „kuid, et teie nii õnnelikud välja näete, lubage mulle teid õmblemisesse aidata.“

„Olge nii hääd.“

Imelik külastaja jäi meiega. „Rahutegijaks“ nimetasime teda. Milline töötegitaja oli ta, vaatamata suurele perele ja teistele muredete. Tõeks ütles ta meid kõiki. Aga laulu ja palve ajal istus ta kangelt ja sirgelt nagu ei tunnustaks ta neid toiminguid. See valmistas ohvitserile palju muret; ta ei kõnelenud sellest, kuid palus palju. Jumal vastas palvetele iseäraliselt viisil.

Ühel õel tuli keegi külastaja „rahutegijale“ majja. Ta polnud oodatud külaline — ta nimi oli surm.

„Rahutegija“ ema haigestus. See sündis nii äkki. Õhtul pühites perekond ema sünnipäeva. Ta heitis puhkama hilja ja juba vähesel ajal mõõdukes haigestus ta tõsiselt. Saadeti arsti järele. Viimase ütelse järgi võis oodata surma iga tund.

Vaene ema, vaene tütar — ema luges arsti otsust tütre näost ning hirm peegeldus ema silmist.

„Ema, mida sa soovid? Püüan rahuldada kõiki su soovet“, kostis ta suure vastus hullult. Suuri vaevu sai tütar sellest aru.

„Palu, ja veel kord palu“, sosistas surija.

Tütar seisib nõutult. Kas polnud ta seletanud emale, et usk ja Jumal on mõtetud asjad. Mida pidi ta nüüd tegema?

Paluda ta ei mõistnud. Kes pidi aga paluma? Ükski preester polnud külmalt neil käinud. Pidi ta loobuma tähtsast ema viimast soovet? Ei, ei, ei!

Alateadlikult kõiasid ta hullult palvesõnad: „Oo, Jumal, mida pean ma tegema?“ Äkki meelustus talle Päästearmee ohvitser koduühingust.

Kuid on ta valmis tulema keskööil? Silmapilk helistas ta ohvitserile, kõneledes talle oma hädaast ning palvet. Väheste ajal ja mõõduoliselt ohvitserid surivoodi ääres ja kuigi kõnelus oli ühekülgne, teadsid nad ometi, et rahu, mis levib surija näol, oli tõendus, et armastuse ja andestuse evangeelium on võitnud. Kui tõusis hommikupäike oma ilus, lühkuss hing, kes viimisel hetkel oli otsinud andestust, Andestaja juure.

Ohvitserid täitsid oma viimast kohustust, püüdes lohtuda leinajaid.

Tütar ei muutunud siiski. Ta külastas jatkuvalt koduühingut. Ohvitserid ja sellitsilised palusid ta pärast lakkamatult Jumalat. Osutus asjata kõnelema temaga Jumalast ja usust, sest tal leidus küllalt vastuvaldeid, et tühistada kõik.

Saabus päev, mil näis ja tundus, et Jumala Vaim täitis ruumi. Üksteise järele paluti, juhitud Pühast Vaimust.

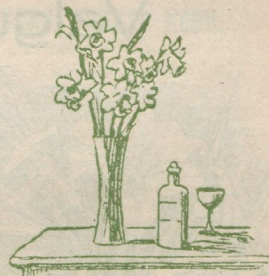
Sinis tülles nõu naisohvitser: „Kas leidub meie hulgas inimese, kellel taluda raske koorem? Kas ta ei sooviks, et meki just eriliselt tema pärast paluksime?“ Ornalt ja paluvalt kõlas ohvitseri hääl.

Vaht nuuksumine ja südanilgutatud hüdud olid vastuseks: „Paluge minu pärast! Ma ei mõista, mida vajan, kuid paluge.“

„Tänu Jumalale“, sosistasid koosviibijad.

Ja kuna koduühingu liikmed alandlikult palusid ja tasa laulsid, veendus „rahutegija“, et tõeline rahu peitub ainult Jeesuses!

Halleluujaga tõendas ta seda hiilsemätel aegadel.

Meie kodu.

RAS keegi küllalt mõtlema oma kodu kaunistamisele ja mugavusele — kas teeme oma parimat või halvemalt? Paljud naised on kuulnud ütlevat: „Oh, see on väga vana riie, kuid see kõlab kodule.“ ja jätke: „Ükski ei näe seda, ma kannan seda vähi kodus.“ Sarnased naised ei pea paljust lugu. Laste terased silmad sädeleksid rõõmusest, kui ema paneks neile selga ilusamaid riideid, nad ei hooli oma abikaasast, kelle silmad leidsid rõõmuse ja saaksid rõõmstatud, nähes ühes kuube või naitsetud riietust.

Ja siis meie tubade eesrööd, padjad ja muu sisustus muutuvas tolmuseks, ja sageli naised ei tunnegi muret, et uuendada ja kohendada neid. Väheste ajaga ja hoolsusega saavutatakse igale esemele nõrgasum ilme, kuna tõeliselt pole kadunud aeg, mis on tarvitatud kodu mugavaks ja kaunistamiseks, see kodu on kaunistatoksaks neile, keda meie armastame.

Meie naitsetud kodu varustus — see pole veel kodu — kuid ta abellul naiseiga ja toob temale oma armastuse, see on kodu algus. „Kus sinu viivid, süal on minu kodu,“ ütles keegi naime oma õele, kui olud sindid need jätna enne ihe maja ja selle järele teise. Meie süda peab olema täidetud ustava ja kauni rahu ja kodu võimuga, nii et teised, kes viivad ühes meiega, tunnuseid andid tõesti kodu me ühtekül.

Armastavale südamele tuleb armastust. Armastus loob armastust. Hääl mehel või naisel on kindlasti sõpra. Meid armastatakse sel määril, kuidas meie osustame armastust teistele. Kas soovite, et teid rakkem armastatoks? Siis jagage oma armastust teistele. Ühe sõnaga, tehke neile seda, mida teie soovite, et tehke teile.

Rahuldav toit.

Üks vana jutustus räägib riitulist, kes ühes oma sellitsitega rändas kõrves ja korraga nägi ilusa lossi, kuhu neid kutsuti lahkesti. Neile anti hästi süüa ja juua, kuni olid rahuldunud oma igatsusi. Aga nüpea kui nad lahkusid lossist, olid nad sama näljased kui ennem, mil nad istusid laua ääre sööma.

Sarnane on toit, millega ülekohustus ja patused on täidetud. Nad söövad enmast täis, ja on siiski näljased. On amulit üks teid, kuidas saada täielist rahuldust, mis on kestev — see on süües E l u l e i r a s t.

Elu ilma armastusest on enneagne haud.

Valgus on võitnud!

Kirj. kindral EDWARD HIGGINS.

"Sest vaata, talve on mööda läinud, vihm on ära läinud oma teed. Oleksid näikse maa pääl... ja turtel-tukesse häält kuulukse meie maal."

(Ülem laul 2:11—12).

IGAL aastaajal on oma rõõmu-ained ja eesõigused, aga usun, et võin väljendada kõikide teudeid sõnadega, ja ükski aasta-aeg ei ole nii südamlukult tervitatud kui kevad. Mitme kuu jook-kuul ootus nagu surnud. Linnud lendasid soojemasse klimmasse ja meie tundside igavust nende lõbusa laulu järele. Et võidelda, kas puud ja põõsad on täiesti surnud või on nad ainult talveunest.

Kuldas me ootame põnevusega, et näha esimesi tundemärke kevade tulekust! Meie näeme seda puude paisvaist nuppupest, me kuuleme seda lindude rõõmsast viisidest, kõik tunnistab uuest elust.

Ja kui lõpuks kevad, terve looduse suureks rõõmuks, on ilmutanud oma jõudu ja ajanud ära viimased jääunud aegamööda lahkuvast talvest, kuidas juubeldab siis niilhiästi sõida kui huuled!

Aga kevad ei oleks meie kunagi nii kena, kui tema eel ei oleks talvet. See on vastolu surmaga, mis teeb elu nii ilusaks ja kenaks.

Üheskoos vaimulikuks laastulokut... alu. Tema 'jalat' oli ilu- hke, aga väga va- ji. Vaevatt võib ku- jutleda, et need koim-nell 60-päeva võisid sisaldada nii palju hirmsaid ja õudseid kannatusi. Näib, nagu päevade asemel oleksid pida- nud olema aastad.

Edasi, Jeesuse 'alv' tuli nii ik- ki. Eefimisel püha- päeval sõitis ta Jeru- salemma tervitu- duste ja külvuavadu- duste saatel ja ar- vati, et nüüd Ta hakkab valitsema kui kuningas. Oh, millised meie, inimesed, olime!

Kui pimedad olid ka need päevad! Vaenlane oli teinud kõike võimaliku, et tühistada Jeesuse järgite, vaeste kalurite, lootust ja nende usu oma juhise.

Kas on vaja rääkida kõigest, mis juhtus sel õudsel nädalal? Piinari- rikad tunnid Kertsemanne ja uuin- vad järgit, kuigi Õpetaja palus neid nii õrnalt ja inimlikult valvata ühes Temaga. Ja siis Jeesuse reetmine ning äraandlik suudus! Pääle selle Jeesus vangistati. Teda naerdi, pilgati, tõugati ja Talle pandi pähe kibuvitsa kroon. Milline hingepi- in, kui Ta kuulis fanaatiliselt hullid hüüvat vabadust Parrabale ja Teda mõisteti surma, milline füüsiline vaev risti kandes! Kui hirmus, et Jeesus kui pilkema- rgi rahvahulgale pidi rippuma kaks roimari vahel, nagu nende õn- netuse selfiline! Siis pidi Ta ka nägema, kuidas Ta järgit lahkusid, ja Tema kõrvu ei ulatunud ükski tä- nu-võ kaastundesõna pidalitõbeksita ja halgetelt, keda ta tervendanud, ja vaestelt, keda Ta aidanud. Kõige vä- lusam siiski oli see, et isa näis olevat Teda maha jätnud, mida me näe- me Tema hüütust: "Mu Jumal, mu Jumal, miks Sa oled mind maha jät-

nud?" Maailm oli tõrganud Teda ära, ja hetkeks näis, nagu ka teavaks oleks unustanud Teda. Siis järgnes matus, kivi ja haaui pitserimine. Kas võis olla veel pimedamat aega?

"Jeesus on surnud!" kostis läbi Jeruusalemma, väljas tänavaal ja kodus, isegi ülepreestri eluko- has ja templis — kõikjal. Milline pi- me ja pikl Suur Reede! Kindlasti oli see surma-talv.

Kindlasti oli ka sabbatpäev pime ja õudne; maailm oli ju kaotanud oma Päästja. Mitmed meie seast mä- letavad pimedaid päevi pärast meie armaste surma; ükski püüespaiste ei olnud küllalt tugev, et tungida lä- bi pimedusest. Kuid see pimedus oli hulleim kui kõik muu pimedus. Pi- medus järgite! Pimedus halgetele! Pimedus Pilatusele! Isegi üle- preestritele oli pimedus, kuigi nad ei mõistnud seda!

Aga, halleluuja! 'Vaevatt' oli päike tõusnud kolmandal päeval hommikul ja saanud oma esimesi kiiri maail- ma, kui maailm oli saanud uut rõõ- mupõhjust. Kolmekümne kolme aas- ta eest kostis Petlemma väljeld ing- lilaal, mis kuulutas õnnistegija sin- di, ja see muusika oli kajanud terv- se maailmas. Aga eks ülestõusmis- pühade sõnum ole levinud rohkem kui inglite jõululaul! Maailm rõõ- mustab sõnade üle, mis kostsid ing- lihulilt. "Ta on üles tõusnud!"

Saatanal ei õnnestunud pidada maailma igaveses pimeduses ja kül- muses, aga siiski ta otsustas vaigis- tada inglite sõnumit. Sõnu: "Ta on üles tõusnud!" ei pidanud asendama sõnadega: "Ta on surnud!" Sõdurite anti raha, et nad kataksid tööde varju alla, aga kevadilained käivad kaasas kevadega. Ei või lakkitada inimlaulu, kui puude pungad pakatavad, ja nii kõles lant edasi, hoolit- tavad, ja nii kõles lant edasi, hoolit- mata märritelt, tagakiusamistest ja keelust, ja tänapäev ühinevad miljo- nide häälde ülestõusmispiina hümnis: "Jeesus on üles tõusnud!"

Talve võim on murtud Hiinas, In- dias, Aafrikas ja igalpool saartel ning maadel; ülestõusnud Kristus on ilmunud, ning terve maailm võib elada läbi vaimuliku kevad, ning talveõudus põgeneb ülestõusmispi- na laulude kajal.

Kuidas on sinuga, mu armas luge- ja? Kas su talv on möödunud?

Talve on pime, suvel valge. Talv toob enesega kaasa külma, kevad toob soojust ja sulatab külma üks- kõiksust. Talv esitab elust — ei hingisugust kasvu ega vilja, ei lilli, ei mingit edasimekut. Kui kevad tu- leb, hakkab kõik kasvama ja sirutab edasi. Sul võib-olla oli pikl talv, ja arvad, et ei võigi olla teisiti. Aga ülestõusmis sõnum tuleb just sinule. Kristus on üles tõusnud, ja Ta ta- hab anda sinule uut elu.

Õnnega ja rõõmuga on ühendatud muusika. Muusika kuulub teaveste asjade hulka. Kui patt on sidames, siis ei või olla muusikat, uskumata suretab lauluvaimu. Lase Jeesus tu- la su sidamesse, siis armastus sulat- taval patulund, nii et kõrv võib haljen- dada ja õitseda, ja armastuse, rahu ja pühituse turtelviitid hakkavad laulma. Siis on su süda kooskõas kevaderõõmuga ja inglilauluga!

KAHETSUSPIRARAD.

LEGEND jutustab apostel Peetru- sest, et tema paigeti olid sõga- vad jäljed kibedast kahetsuspi- rarisarast, mida ta nuttis pärast oma sügavat langemist: oma Õpetaja sal- garmist. Iga ülestõusnud inimese sidames on kurbus ja arm. Ole armid järel tema elus olud pattudest ja ekskammest, mille üle kõige enam nutatud.

Maailmal on nii palju sütetulesid, mis pakuvad tõubustusi ja puhkust ning on kurbust ja arm. Ole armid järel! Sää! tunneb küll üks ja tei- ne maailmaõõber sind kui Jeesuse järgit — ja sina oled jätnud Jeesu- se ning seits sütetule ääres! Just selles peitub hädaõht. Ära otsi tõubus- tust maailma tudele juures; Hmaik- tud lõbud, ükskõik millise nime all, halb lulkirjandus, ebaupahs kunst, mille pooltest praegune aeg on väga rikas — sest siis on su langemine li- gidal. Üks tund halva raamatu juu- res võib rikkuha hinge ja jätta jälgi eluajaks. Ja — üle kõige — hola sel- le eest, et sa ei vald endale halva sõn- ru! Otsi oma rõõmu sõõs, häis vaatamata, ilukõlimesse loodusega, muu- sikas ja laulus, rõõmustades mõnd vaest või kannatavat kaaskodaniku, ja üle kõige — see ennat risti var- ju! Ainult sää! oled sa kindel.

Kogu oma eluajal tundis Peetrus küll kibedat kurbust, kui ta mõttes ajale, mil viibis sütetule ääres. See oli tema elu tumeimad mälestus. Maailma ja patu sütetuled pakuvad mõneks silmapilgiks tõubustust, aga sellele järgnev õtlemata suur kahets- us ja hingepiin, ja mälestused, mi- da sa kunagi ei suuda unustada, tu- mestavad su elu.

Hing, jälgi Õpetajat, ka siis kui Ta läheb valutees üles Kolgatael! Siis võib hiljem rõõmustada, nähes oma elavat, ülestõusnud Päästjat, nii nagu Peetrus nägi Teda Thiberia jär- ve kaldal.

Otsige kirjast... see on, mis tunnistab minust.

Nende sõnadega käsib Jeesus ise meid urida piiblist, et tungida tema isiku saladusse, et mõista, mis teda taevast ajast patt nee- dimise all olevasse maailma. Tõepoolest, piiblikirj tunnistab temast ja kuulatab tema tulemist sellest päevast alates, kui küsajal esimest korda õnnestus inimesi eksitada patule.

Ja kõigest kirjakohadest, mis kõnelevad temast, tema armastu- sest, tema kaastundmusest, tema kannatustest, tema imelimest tegus- test, tahaksin sulle seada silme ette ühe, mille leiame profvet Jesaja raamatust, mehel, kes nägija silmaga vaates õnnistegitajal tema armastuses ja kannatusjõus: „Aga ta on meie ülestõusmise pärast ha- ravatud, ja meie pattude pärast lõõdud. Karistus oli tema pääl, et meil rahu oleks, ja tema mahuksid läbi on meile teeris tulnud.“

Kas see pole auline, kõike ilotvat tunnistust! Ja mis need sõnad teeb vääriliseks eriti sinule, on teadmine, et väiks olla kirjutatud sama hästi: „Aga ta on sinu ülestõusmise pärast haavatud ja sinu pattude pärast lõõdud.“

Loe seda piiblist, see seisab Jesaja 53. päätikis, ja tee ennast sõna teostajaks, tunnistades oma õnnistegija õhrit isiklikult sinu jaoks, et sa leiaksid rahu ja saaksid parandatud tema haavade läbi.

Sõnakuulelik surmani.

JEEUSE elus käivad sõnakuule- likkuse ja kannatus käsikäes. Ta õppis sõnakuulelikkust selle läbi, mida Ta kannatas. H i s t o r i a T e m a kõigein sõnakuulelikkuse ja sü- gavaim sõnakuulelikkuse. See on sa- lades. Ja see saladus jutustab süga- vast kooskõlast, ning ole täietik sõn- kuulija sidames, ning see muutus kandejõuks ning kannab patukoormat.

See on Kristus õpetas: „Kandke üheteise koormat; siis teie täidate Kristuse käsku.“ Teerimise kõige sügavam aste on kannatada kaasa ja kannatada teiste eest. Teemata armastu- suse suurim kõrgus on, mitte hoida ennast tagasi raskustest, et kanda teiste koormat tõsisest kaastundes ja teiste eest paludes.

Meie võime naha selgesti naat- mas, et on inimesi, kes võtavad teiste kannatusi enesele. Ema, kes ootab igatsusega oma patulees rõõmavat poega, on võtnud enesele oma lapse

patukoorma. Noorse päevil tal ei olnud nii palju kandejõudu. Nüüd on ta võib-olla suurelt nõrgenen, aga vaimulikul on ta leevendanud kannu- tusevõks. Sagalt võib teda vana inimesi, kes vähealt ei suuda teha midagi, aga nad on astunud Kristuse kotti ja nende sõnakuulelikkus läheb ikka enam käsikäes kaastundes tei- ste vastu ning see muutub häatõhtli- kuse teiste raskuste ja kurbustest kandeamiseks. Nende suurem eesõigus on kanda, sageli ka nagu lohutada suuri patuseid Luvastoga ristile. Sää! paime meie võitua vastu armu. Sää! võib omada jõudu, tegevale ja kannatavale sõnakuuleliksele.

Meie tänane Sind, meie Isand ja Päästja, ja see kandaid täieliku sõn- kuulemisesse meie pattude ristile. Anna meie bingele rahu Sinu ristil! Anna meie vaimule kannatust ja kandejõu- du Sinu armastuse läbi!

J. N.

KAKS ARMAST KODU.

Kirj. kapten Jenny Salminen.

MINU lapsepõlve kodu paljude lütsade lütsade, selgete ja lõbusate elamus-odega — milline mälestuste maailm!

Päästearmee paljude võitlustega, võitudega, õnnistustega — milline väimline varandus — parim kasvatusasutus! Kümne esimest eluaastat elasin oma imenakas süvlas uskliku oma ja isa hoolitsuse ja täpse valve all.

Kord suvel kuulsime võlgu ilusast mängu. Eestis taseemil, siis liika tu-govamalt, kuni ta kõias selgesti meie koduni. Meie kodukord oli valj ja hääl. Mila vanemale loata ei tohtinud meie milma värvast välja. Siis leid-sime illes teise ja lõhema te — ma-ja tagant üle aja, väiksem aja alt. Jooksimis ni kiiresti kui jõudsim lautu ja mängu sihis.

Mis imeline salk pikki naisi ja pikki mehi, suured läikivad riistad käes ja mingisugune „suur ümmargune“, mida keegi õnu tagus mulaga. Need täidid ja õnu midagi nii hääd ja usal-dusväärset. Nad laulid ja kõneldid nii lütsasti Jeesusest.

Kes oli see imeline salk? Kes need naised plkkades maadpuudutavais kuubedes ja pääs midagi — jah, mis see oli, seda meie ei mõistnud. Mehed olid „täiesti nii kui sõjamehed.“ Väikese 6-aastase tüdriapae süda oli nii rahutu ja rõõmus. Midagi üti oli tulnud, tema üle. Päästearmee oli surunud oma esimese mulje lapse-hinge.

Aastad veeresid. Igal suvel kordu-sid nende sin-punaste salkude käi-gud meie ümbruskonda.

Siis juhtus kord midagi, mis põh-justas tumeid pilvi meie taevale. Mõistsime, et meie vabad, lapsepõlve kodurõõmud olid varsti möödas. Va-nemad mütsid meie kodu ja nõnda kollisime linna.

Esimesel pühapäeval ütles üks tä-di (praegune adjutant) minule: „Kas sina käid ka kuskil pühapäevakoolis? Kas sa ei taha tulla tulla armee pi-hapäevakooli?“ „Esimene armastus“ sai üne tõuke. Emalt loo saanud, läk-sin rõõmuga. Esimene kord päriselt armees. — See oli enam kui olin mõistnud loota.

Nagu tavaliselt, nii kirjutati ka minu nimi laste armee raamatusse. Nädalad, kuude ja aastad kuulsid pal-jude hääde koosolekute, lõbusate pi-tude ja innustavate retketega, kuni oli mõõdnud juba tõeline lapsepõlv. Lõerlaag oli kuskil pühapäevakoolis. „Häädade rahu“ aeg. Ei olnud ma lapse-aga ka veel täiskasvanu. Ootasin ja ootasin, kuid ei teadnud isegi selge-malt, mida ootasin. Sport, eriti tal-vel, tähtis kogu mu aja. Uisutamine oli kõige lõbusam ja väimuvastam, mida endale võisn kujutleda. Vahete-vaheel koju tulles spordifiletes, astu-sin sisse armeesse, kus alati olid koos suured hulgad. Väimustus üt-les uuesti. See hakkas põlema ja leet-sitsemä. Samal ajal algas Jumala lüts mu südames. Alul keeldusin kind-lasti päästesõdurite isklikkudest kõ-
(Järg 1. veerul ütäl.)

Armastus-suurim tegur maailmas.

ARMASTUS on suurim maailmas. Kui ainult lastaks armastust valitseda kõikjal, siis kaoks peagi kõik ülekohtus, majanduslikud raskused kergeneksid ja vaesus an-nakas maad hääkiekäigule; sõdemed oleksid rõõmsad, kodud õnnelikud, rahused õitsevad ja sõjad võimatud.

Sa võib-olla ütled: See on väga ideaalne. See on tõde. Võib-olla sa ütled: Midagi sellesarnast ei või ku-nagi juhtuda. Õnnetuseks sul on võib-olla õigus. Mida me siis peame tegema? Heita enesest ära kõik mõ-te armastusest, olu rahuldatud niisama, nagu ei olekski midagi sar-nast kui armastus? Oh ei, tühak kor-da ei! Kui mele ei või teha, et kõi-da armastaksid, siiski otsustame ar-mastada ise; kui keegi ei taha ihil-veda meiega, siis ütleme üksikult enesele: Mis minu kohta käib — mi-na tahan armastada.

Mõtle vaid Jumala armastusele! Me näeme seda loodusese. Me näeme Jumala armastust selles, et Ta annab vihma ja laseb oma pükkest paista nihiästi kurjale kui hääde üle, ja ei maa oleks viljakas.

Äga meie näeme kõige selgemalt Jumala armastust lunastus töös. „Sest nõnda on Jumala maailma ar-mastanud, et Ta oma ainusündinud

oma rahvast ja Tal on meelehääd neist, äga Ta armastab ka patuseid ja igatsed võita neid endale — maks-ku mis maksab!

Jumala armastus meie vastu võtab meilt patukoorma. Jeesus kandis risti meie eest, kuigi see õli nii ras-ke, et Ta nõrkse selle all. Milline armastus!

KEEGI noor sõdur lamas sõjaväljal oodates surma. Ta ise oli krist-lane, äga ta isa oli vabamõtleja, ning ta oli püüdnud asjatult viia oma isa Päästja juure. Nüüd ta palus ihelit setsiliseit tükikesse paberit. Siis võit-tis ta ihle puutika ja oma haavast voolava verega kirjutas: „Mina su-ven oma maa eest, sest ma armas-tan seda. Jeesus suri isa eest, sel-lepärast, et Ta armastas isa.“ Kui isa võttis vastu paberilehe päale po-ja surma, siis ütles ta: „Ni ma ei ole kunagi ennem näinud.“ Ta hak-kasa uskuma Kristusesse, kes suri armastusest, ja Tema haavade läbi võttis ta vastu päästmisese.

Jumala armastus toob esile muu-datuse. „Vaadake, millise armastuse isa on meie annud, et meid peab Jumala lapsiks hüütama.“ Siin meie näeme, kuidas Jumala armastus muu-dab vaenlasi oma poegadeks ja tü-

Kiri kindralilt.

Kui kindral ja proua Higgins tulid tagasi oma sõjakäigult Indias, saatis adjutant Lockyer neile tervituse setsiliseit meie divisis, ning vastuseks sellele saatis kindral järgmise kirja:

Armas Adjutant!

See oli Teist väga lahke, saata proua Higgins'ile ja minule sarnase südamliku tervituse kiri, pärast meie kauaaegset Indias viibimist, ohvitseride ja sõdurite poolt Eestis ja Lätis. Meie hindame seda Teie mõttevaldust.

Jumal vastas oma rahva palveile väga silmapaistvalt! Meie ei unusta ilgi neid rahvahulki, nende palveid ja tagajärgi kahet-suspilgi. Kogu aeg võisime näha nii selgesti ja arusaadavalt, mida Jumal on teinud Armas läbi möödnud aastate jooksul.

Jumal õnnistagu Teid!

Kõige südamlikkusega, Teie

Edward Higgins

Poja ja annud, et ükski, kes Tema sisse usub, ei pea mitte hukka saa-ma, vaid et igavene õlu temal peab olema.“ Kuigi inimesed pöörast Ju-malale selja, siiski Ta ei heitnud neid ära enesest: Ta armastas neid ikkagi.

Jumala armastus on ohverdav ar-mastus. „Jumal ilmutab oma armas-tust meie vastu selle läbi, et Kris-tus suri meie eest, kui meie alles oli-me oma pattude sees.“ Keegi õpe-taja küsis oma klassis: „Keda armas-tas Jumal?“ Keegi põistest vastas ruttu: „Häid inimesi.“ Õpetaja vastas: „Ei ole ühtainustki, kes oleks hääl.“ Poiss ei teadnud enam, mida vastata. Siis õpetaja luges: „Jumal ilmutas oma armastust meie vastu selle läbi, et Kristus suri meie eest, kui meie alles olime oma pattude sees.“ Ja siis ta küsis uuesti: „Keda armastab Jumal?“ Nüüd oli vas-tus: „Patuseid.“ Jumal armastab

tardeks. Paulus ütled, mida patt teeb meile — see muudab meid Ju-mala vaenlasteks. Johannes ütled me-ile, mida armastus teeb meile — ta muudab vaenlasi lapsiks Issandale Jumalale taevas.

Võib-olla meie olime ärakadunud pojad, äga Jumala armastus soojen-dab meie südameid, nii et meie põe-rame jälle tagasi koju. Isa tuleb välja meie vastu ja meie räbalate asemel antakse meile pidulikud rii-ded. Meid võetakse uuesti vastu Ju-mala perekonda.

Jumala armastus on lõppemata.

„Igapäev armastusega olen ma sind armastanud.“ Armastus, mis lõpeks või muutuks, ei oleks enam jumalik armastus. Ühel ter-vituskoosolekul Indias ütles keegi pärismaalane mis-jonärlile-ohvitserile: „Ar-mastage mind edasi ka

KAKS ARMAST KODU.

(Algus 1. veerul.)

nedest ja nõunnetest, leha otsus, anda end Jumalale. Ei pööranud tä-helepanu sellele, mida nad rääkides. Kiitus Issandale — sündis see siiski ühel hilisel veeruariku pühapäeva õhtul. Setsiliste lauldes: „Jeesus, Ta otsib Sind nüüd“, oli mu noores sõ-badame suur võitlus. Just mind otsib Ta nüüd, seda teadsin ja tundsin. Olen alati harrastanud kõiges põhja-likkust, sellepärast kartsin ka nüüd, kas ma võin anduda täielikult, kogu-nisti. „Jumal aitab“, kuulsin rahus-tavana minu kõrval.

Otsus oli tehtud: äna või mitte kunagi. Sel õhtul võttis taevas vas-tu minu truuduselubaduse, mitte aas-taks, paariks, vaid kogu minu elu-eks. Lubadus, mille esimest korda andsin õnnistamispäeval Kiriku mu-malale: „Ma ei jäta sind kunagi oma elus, äga unusta Sind“, uuenud nüüd aasast sõnastet, Tundsin, et Jeesus võttis vastu minu alnikese ktingituse, mida võisn Temaile anda; oma patuse südame, ja Tema kinkis selle asemele oma õnnistuse ja rahu.

Älgus ja esimesed aastad tundsid rasketena. Minu isa, kes oli kiriku teenistuses, ei tunnustanud „lahk-uske“. Armees oli kõigile minu omas-tele täiesti võõras. „Sõbimata kohi, sääl on ju ainult halb, langenud inimesi.“ Ei olnud kõige kergem muuta need elarvamisi ja valetead-td. Minu mitmete aastate truudus oma kohal oli võib-olla mõjuvamaks abinõuks, et tõsta seda kaht, ända võimaluse vaadata kahte sissepoole ja näha armeed maailma ävarana. kõigi rahvaste ja ühiskonna kihtide poolt hõlgavat ühiskonnas. Eritähtsened minu kodukorpuses korpusekadetina, grupijuhatajana, laulu ja muusika juhatajana, gaardi-de päälkuna on kasvatanud minu hinge võitluseks. Raskusi on hilise-mategi aegadel tulnud võita. Mõni-kord isegi nii suurel määral, et keha tervis murdus väimilise koormatse all. Saatati kes leidis õige relva oma teenistusele, oskas seda ka kasutada.
(Lõpp 6. ltk. 4. v.)

siis, kui teie olete näinud meie vigu.“ See on just, mida Jumal teeb, ja nii Ta on teinud alati inimeste vastu.

Kui kuninganna Guinevra oli truuduseta oma abikaasa, kuninga Artu-ri vastu, ja ta leidis Guinevra hiljem Riioostri, ütles kuningas: „Ma armastan sind ikkagi veel; olgu see kõigile teada, et ma armastan sind edasi.“ Äga patu pärast, mida Guinevra tegi, ta ei tohtinud enam tul-la ja istuda kuningasaalis; ei, oma õlejäändu eluaja pidi ta veetma kloostrikõngis.

Äga Issand Jumal toimib teiste põ-himõõtle järele, ja Tema armastusest ütled laulik: „Kõrgem kui kõrgemad taevad, sügavam kui meresügavus on, Jumal, sinu armastus.“

Tõesti, Jumala armastus on tõsi-sin ja suurim ning väärtsulikum maailmas!

Kui Valve sai päästetud

VALVE külastas sageli Päästearmee koosolekuid ja kuulas suurima huviga laule ning tunnistusi. Rohkem kui üks kord läks ta koju pistega sõidames. Ohvitser korpusest, mida Valve külastas, saatis temale korrapäriselt „Sõjahüüde“, mis oli temale kui armas küllaline. Ta ootas alati „Sõjahüüdit“ ja luges ning uris suurima huviga kõiki kirjutusi. Need kõnelesid talle tasa, kuid siiski nii valjusti armastusest, enesosalamisest, kannatamisest ja pisarast, aga ka ülevalavast rõõmst, äraravamat õndsusest, juubeldavast päästmise õnnest ja suurtest hingevõitudest. Kõik see kiirustas Valve mõtteid ja ta nagu oleks jällegi viibinud oma lapsepõlvkodus ühes oma emaga, isaga ja vendadega, õdedega. Mõtted lendasid kiiresti õnnelikulede lapsepõlveaastale, pühapäevakoolile ja paljule muule. See tegi tema meele veel kurvemaks. Kas tõesti kõik kuulus vaid minevikku, mis ei tule kunagi tagasi?

Mõtted läbistasid tema pääd palaviku kiirusega. Mispärast tema ei võiks saada osa rõõmst, mis on päästesõduritel? Mispärast? Ta külastas koosolekut kord korra järele ja ta otsustas mitu korda algsa utu elu. Aga kui rasko oli, jätta täiesti maha oma vana elu!

Ta lükkas sead edasi arvatama kordi. Lõpuks muutus juba väljakannatamatuks. Natuke hiljem ühel koosolekul rääkis keegi ohvitser temaga tarvituse üle, et otsida Issandat. Temas oli suurem võitlus kui kunagi enne, kuid siiski ta ei teinud mingisuguse otsuse. Ta pääses hästi välja saalist ja püüdis naljaga ja naeruga peletada oma tõsisid mõtteid. Ta läks kodus kohe voodisse, aga ei võinud unuda. Kõik seisis nii selgesti tema silmade ees. Pisarad veeresid tema põlgedele. Mäksku mis maksub, aga sarnasel piinal pidi olema lõpp.

Valve alandas ennast oma voodi kõrval ja palus palvet, mida ta õppinud lapsena. Palju kergema tunde jaoks ta tagasi voodisse ja uimuis peagi. Järgmisel päeval kutsus ta kellegi sõduri, kes hoianud ja manitsenud teda mitmel korral, telefoni kaudu. Sõdur tõttas Valve juure, kes rääkis talle oma sõdamelt, mis teda vaebas, ja siis nad põlvitasid mõlemad ja palusid, ning Valve omas rahat, mille järele ta oli juba ammu igatseenud. Pimedus lahkus, ja valgus koitis kõige oma selgusega. Nüüd oli ta sõdamees võit, ning ta sõida juubeldas õnnest.

Ma nägin seltsilist, kes võis juhatada teda Jumala juure. Ta nägu säras rõõmst. Ma nägin Valve't ja kuulsin mõne päeva eest tema tunnistust, mis oli täis usku. Tema näojoontes võis lugeda rahat ja õnne, ja ta on tänapäev rõõmus selle kohta eest, mida Jumal annud temale Päästearmeeri ridades.

Naeratus ja väike armastuse-näljane poiss.

Eriti pühapäevakooli õpetajale.

TA oli kõige noorem suurest perekonnast, ja teda ei võetud soojalt teritades vastu, kui ta tuli maailma. Vaene väike imiloolus! Joimine ja halvad kombed olid viinud kodu varemestse, ja tema silmad ei avanenud siin maailmas, et näha armastavat emaäna, vaid kui ta oleks mõistnud seda, oleks ta näinud naist koleda paistetunud näoga, mis junustas kurba lugu patust. Naisel ei olnud mingisugust armastust väikese elu vastu, mis tähendas, et nüüd tahtis üks inimene rohkem süüa ja riiet. Nüüd pidi jääma veel vähem raha väikejookide muretsemiseks, ja sellel oli suurim tähtsus.

Ei olnud mingisugust väikest lapsevõidit, mis kaunistatud sinisega ja valgega, kuhu asetada väikese Johannese võimtaegu imestada, kuidas ta harjus kõige oma eluastatust, aga ta sai siiski hakkama vaatamata kõigele hooletuusele ja kurjusele.

Kui ta kasvav suuremaks, näis ema põlgavalt teda veel rohkem. Vahesid oli ta väga näljane, ja tundes, et ei suuda enam kannatada nälg, kogus ta kõiki oma jõu, et minna ja paluda emalt natuke leiba. Täis kartust ütles ta: „Armas hääd ema, kas ma võiksin saada tükikesse leiba, olen nii näljane!“

Agasarnased palved ei suutnud puudutada emast. Mitu korda vastas ta kõrvaallikuga, käskides poissi minna oma teed ja otsida endale mingisugust toitu tänavalt. Ja välkujohannes läks pisarasilmi ja sooris prükkastides, et leida midagi, mida panna hamba alla. Vahesid leidis ta ainult apelsinikoort, mida ta võttis kaasa koju, peid neid ja söi.

Agahel pühapäeva pärastõunal sündis ime. Kui Johannes mängis tänaval oma kodu ligiald, tuli keegi daam kummallisest päkketast. Johannese peatus, et vaadata seda ebahariliku univormi, ja kui ta vaatas daamile, naeratas daam temale vastu.

Lahke naeratus tähendas palju Johannesele. Ta seisis, vaatas võõralda naisele järele ja ruttas, siis koju põetsuva sõdamega. Ta armastuse-näljane lapsesüda oli soojendatud suure armastuskirgiga. Sel õhtul ei mõelnud ta palju mustale tole, kus ta magas. Nii väikesel kui ta ka ei olnud, võis ta vaevalt unuda mõtte juures, et võõras daam naeratas temale nii lahkesti.

Pärast seda mõddusid Johannese päevad väga aeglaselt. Ta igatses veel enam sarnast pükkesepalvet, ja järgmisel pühapäeval võis leida teda samal ajal samal kohal. Ta lootes näha järele, ja ruttas, siis koju põetsuva sõdamega. Ta armastuse-näljane lapsesüda oli soojendatud suure armastuskirgiga. Sel õhtul ei mõelnud ta palju mustale tole, kus ta magas. Nii väikesel kui ta ka ei olnud, võis ta vaevalt unuda mõtte juures, et võõras daam naeratas temale nii lahkesti.

Jälle mõddus nädal ootuses ja igatsuses, ja kui pois järgmisel pühapäeval jooksis jälle samale kohale, lootes näha naeratavat daami, jooksis ta peaaegu daami vastu, kui see pidi pöörama ümber nurka.

Sel pühapäeval rääkis daam temale.

„Tere, mu poeg! Kas sa käid ka kuskil pühapäevakoolis?“

„Ei“, vastas pois, pinane äravõetust, sest daami hääl oli just sama pükkeserikas kui ta naeratus. „Ma ei ole veel kunagi käinud pühapäevakoolis.“

„Kas sa palud?“ küsis ta tõsiselt.

„Ei, preili“, vastas ta, „ükski ei ole õpetanud mind paluma.“

„Kas sa ei tahaks siis tulla minuga praegu pühapäevakooli?“

„Jah, preili, ma lihen ükskõik kuhu ühes teiega“, hüüdis Johannes rõõmst täikval silmil. Mõtege ainult, ta pidi minema oma onluste daamiga käiskäes tänavalt! Ja tema väike must käsi, mis harjunud sorima prükkastides, võeti tugevalt ja lahkesti armeed-daami puhtasse kätte, ja nii nad läksid üheskoos armee saali.

Johannes istus suurte imestavate silmadega, kui tema salvatsioonist-sõber, juhtiva ohvitseri abi-kaasa, rääkis Jeesusest. Kui koosolek oli lõppenud ja kõik läksid koju, jäi ta istuma oma kohale.

„Nüüd on aeg, et sa lähed koju“, ütles ohvitseri abi-kaasa.

Johannes vaatas temale tõsiselt silmadega.

„Preili“, ütles ta, tähelepanematult ohvitseri sõnu, „kas teie usute, et Jeesus maksub ka mind?“

„Ma tean, et ta teeb seda, mu poeg,“ oli häatlik vastus.

„Siis“, ütles Johannes pisaratega silmis, „on tema esimene, kes on armastanud mind.“

Järgmisel hetkel andas Johannes ennast kahtesuspingile ja kohtas Jeesusega, laste Päästajaga. Säär palus ta esimese palve oma elus:

„Jeesus, kui sa võid armastada jookkida poega kui mind, siis ole nii hääd ja anna mulle puhas süda ja tee mind hääd! Ükski ei ole armastanud mind enne. Aamen.“

Aastad mõddusid. Vaatamata kodusele mõjule, Johannes elas puhas ja hääd elu. Kui ta oli juba küllalt vana, et endale selga panna armee univormi, ja üks tema suurim rõõm oli, kui ta nimetatil noorsoo seersant-majoriks samas korpuses, kus ta kord väikeses mahajäetud poisina leidis Päästaja.

Andke endid Jumalaga lepitada.

2. Kor. 5:20.

SEE sõna, mis on nii kutsuv ja paituude andestust tootav, kui sellega järele tehakse, on minu hinge pääsina jäänud, kuna ka mina aasta tagasi seda tegin. Igatsesin juba ammu lepitust Jumalaga, kuid ei leidnud selleks teed. Olin vaene eksija maailma kõrges. Päästearmees kuuldes seda sõna, tundsin, kui selgelt juhatati mulle teed, ja armsamat kui kunagi varemalt igatsesin lepitust. Tundsin, et päästmine või lepitus on mulle kõige ülem kohus. Olin valmis jätta kõik, et seda otsida, ja ma olen nüüd õnnelik. Õnnelikuks võid

KAKS ARMAST KODU.

(Järg 5. leheküljelt.)

See piinarikas aeg pidi vilma mu elu lootusessse. Tervis kadunud, arst peenaga lootuseta ja valmisel jõudn siiski teha — palvetada. Ükskõik, et kõige suurema palvetada, et ma hobedane viir, ja nõnda sain seda ka tunda. See Jeesus, kes on lubanud kanda meid ja meie koormat, nägi ja tundis mind usana, täieliselt Tema tööle andunud sõdurina ja Ta näitas oma kindust. Tervis hakkas tagasi tulema, jõudis minu kutesse Päästearmeeri ohvitseriks tugevema, ja jälle oli minu elu altiralt, valmis kuulma Meistri kutsed. Kui ühenduses kongressiga andsin sisse palvekirja kadetkooli astumiseks, oli minu vastuvõtu kirjeldus, et ma võin minna sõjaväe kodukorpusesse. Katsusin kasutada seda lühikest aega, mis oli kindadad, 6—7 nädalat, kõige paremini.

Kui septembris esimesel pühapäeval aastal 1928 juhatusin jumalaga jätü koosolekut, tundus lahkumine raske olevat neist, kellega oli elanud oma elu — minu armast vaimend, õed, vennad — sõduritest, seltsilistest, aga ka vist vähem minu armast „hallist tütartalve huilgast“, kelle esimese päälkuna tegutsesin viimasel ajal. Oles teile oma kindlas kutesse, jätsin rõõmsana kõik.

Üheksa õnneliku kuud kadetkoolis ja peaaegu nel aastat töös erikohtald suure Tööandja teenistuses on aeg, mida ei saa rahaga endale. Hinged, keda armust olen võinud juhatada oma Päästaja juure, halged ja vanad, kelle päevi olen lauluga käinud rõõmustamas, kõik see on sünnitanud uusi helmeid helmekeesse, mis valgust, õnnistust levitades hiligamini päästesõduritaeva. Teadlikkus selles, et Tema, kes on kutsunud, on truu, atub mind jalkavalt, kanda risti värve, tõsta meile armast siinpuna-kollast lippu.

EI TAHEND OSA VÕTTA.

TOI oli osav atleet ja kapten kriitkubli — ta oli väga lugupeetud ning teda kutsuti leale sportidekandele. Sel teel puutus ta kokku igasuguse seltskonnaga ja peagi hakkas jooma. Mõne aja pärast sai ta orjaks selle koorma all, nii ta vaevalt läks terve aasta jooksul ühel õhtul kameli magama.

Ühel laupäeval tuli ta just kõrtsist, muidugi joobnuna, ja tahtis tingimata tähtseda kordnikuga, kui Päästearmees saarsant-major moodus. Kordnik, nõhes pükkesõdurit, ütles: „See on kõige parem, et teie hoolitsekste selle noormehe eest, mudu ma olen sunnitud panema teile pokri.“ Seersant-major võttis Tomi kaasa koosoleku, ja enne lõppu läks kriitkikapten kahtesuspingile.

Järgmisel päeval pidi Tom võtma osa jalgrattal võidusõidust, milles ta oli kindel, et tuleb esimese kohtale. Aga ta otsustas teha luboada sellest ja teistest sportidõubudest.

Näida hiljem kohtas Tom kordniku ülemee, kes soovis talle õnnepäästesõduriks saamise puhul.

saada ka sina, mu sõber, kes sa veel eksid maailma kõrges, kui lapsed end juhatada Lepitaja juure. Lepitamise rõõm on inimese hinge suurim rõõm, sest ta kaotab jädavalt kuribuse ja mure. Kui sa selleks jääd, kannab Tema sind kätel igaveses kodusse.

Kristus lepitab maailma oma kallil verrega. Ta kannatas, suri, tõusis üles surmast, sest Ta oli vägevam surmast, ja läks taeva oma Isa juure; sääl tuleb ta ükskord kohtumõistjana. On kurb, kui ta sind ei tunne. Sellepärast, sõbrad: „Andke endid Jumalaga lepitada.“

Sõdur Johannes Podar, Tartu.

Ühendatud teenistusele

Ltn.-komandör Cunninghami ja kol. Colbourne'i laulatus.

Hiljuti juhatas kindral Claptoni loomaga saalis kuulast kolonel Edith Colbourne'i. Suur-Britannia slumitöö sekretäri ja ltn.-komandöri Alfred G. Cunninghami, Euroopa ja Briti rahvusvahelise sekretäri abiellumise puhul. Suur hvi oli osavõtjal õhvitserid ja sõpradel, kuid erilist tähelepanu pööras pruutpaarile kogu slumi lapsi oma katkiste saabastege ja kulunud riie-tusega, oodates saatis treppidel lillekimbukestega „oma koloneli“. Kindral, keda saatis proua Higgins, kõneles komandöri ülemõnimeelsetest teenistusest eriti Armees ajakirjanduse kaudu. Kolonel Colbourne'i iseloomustas kindral kui tegelast, kellel on sobivaim ja tänuväärsem koht slumitööks. Sellele järeks laulatustalitus. Pruut on päästeohvitserina tegev 1901. a. alates ja on päle mitmete tööpaikade tuntud eriti Armees slumitöö juhtimises Suur-Britannias. Kirjanik Hugh Redwood iseloomustas oma kõnes teda inimarmastuslike hoiakudega. Ltn.-komandör A. G. Cunningham sai õhvitseriks 1890. a. Ta on kaumenat väga tergete sõjaväelaste ja kirjanike teenistuses. Euroopa ja Briti rahvusvahelise sekretäri on ta aasta aega. Ltn.-kom. ja proua Cunningham andsid oma esimese ühise tunnistuse, kättes Jumalat saadud võimaluste ja eadepärase teenimise eest Tema nimel.

AULISED ÄRKAMISED

on alanud mitmes Venemaa suuremas vanglas, kus tehti hulgas „istuvad“ mitmed juulistajad ja sõnakulutajad, sellepärast, et nad arvanud ille Nõukogude Vene seadustest ja käskudest.

„Valitsus arvab,“ kirjutab keegi evangelist, „et mu tegevus on lõpetatud, kui mind pannakse uuesti vangli, aga nad eksisid täiesti. Ma sain ainult uue töövälja.“

Keegi teine juulistaja, kes oli saageli vangistatud, jutustab, kuidas ta näinud sügaval ja langetanud inimesi, kes ise tunnistavad, et nad on rõõmlinud ja hullude mõrtekuud. Tema kahtlustesse ja patuhädades ning tunnistand neid löve rahvale, et võtta vastu Kristuse rahu ja julgeda häätahtlikult saada Tema teenijaks.

Keegi naiskoolitõpetaja, kes töötanud mitmes kohas Venemaal, kirjutab vene ajalehes „Tusind“ muuseas:

„Huvi uis vastu hakkab uuesti ärkama. Ärge uskuge, et usk oleks vähjuvunud ka noortest. Ma tunnen noori kommuniste, kes on usklikke vanemate paremad pojad ja tütreid, ja nad isegi lõvavad endile risti ette kirikusse minnes. Sln ja süäl saas Vaim maad ka noorte südames, ennamasti lihttrahva juures, kuid nende hulgas leidub palju vahvaid kõnelajaid ja tuliseid hingi.“

Lühike kokkuvõtte teatest partei-kongressil Moskvas on järgmine:

„Viimaste kahelesta aasta jooksul on olnud võimatult istutada Jumalateenistust rahvasse, selvastu juustavade meele kaastõelised mimest kohast, et on olemas suured ärkamised, milleiseid ei või mäletada isegi tsaarirajast. Meie kismme maha kirikud, ja tõelised elitavad need uuesti üles. Meie ajame õpetajaid minema, aga rahva seas tõusevad uued õpetajad. Jah, näib, nagu vanad pühakud ilmutaksid ennast uuesti. Rahvas usub, ja mis on veel kaunam, rahvas tahab uskuda. Nii kaan ka meele tühimine elab, ja ilge vana rääkida uuevõimuse võtuse järeldusist. Ametnikud, kes teostavad meile kirikute sulgemisest, ei ole veel mitte terve rahvas.“

Keegi juulistaja kirjutab:

„Siin igalpool peetakse külaokta-

Kiri

romandör-leitnant **R. Gundersenilt.**

Armasd Eesti seltsilised ja sõbrad!

MINU viimimine teie muud andi mulle võimaluse külastada teie korpust ja kohata teiega isiklikult, ja nüüd, mil on saabuud aeg lähkuda sellest diviisist, tunnen, et pean saatma teile territuse „Sõjajuhit“ kaudu.

Mina arvamine on — ja selles ei või olla kahtlust — et Jumalat selle võrdlemise lihtkese aja jooksul, mil Armees on töötanud teie maal, on olnud meelehäärt arvituda seda, kui veadit suureks abiks, õmistusels ja vaimulikkuse ülestõusmiseks mitmelle hingele, ja siiski on meil kahtlemata suuremad asjad ees! Rohkem kindlat võitlemist, rohkem täielikku andumist igal tunnil, andes kõik jõe Jumalale ja Tema teenistusele, hukkuvate hingede otsimine ja nende eest hoolitsamine; rohkem vastavõetav üksteisele, enesearmastamine, imalikkusele ja käigele muule palute; rohkem edukust ja rohkem päuletuangi saatamale igal ajal ja ille kõige rohkem armastust Jeesuse vastu, sügavamat ja tõsisemat Vaimu jõe liigialu teadmist — ja teie ees on piirita võimalused!

Ärge unustage oma töötusi Jumala-

le, kuigi vahkest leiate, et teie ülesanne on raske ja läikatuks! Ärge õhverdage kohustuste teed, vastutusi, koormaid ja raskusi ja ärge vahetage neid kergema ja mõnusama eluga, mis võib-olla on parem teie isiklikele tunnetele, on aga Jumala tahmiste vastu ja ei ole kooskõlas Tema ühilduatega, vaid kurvastat Tema Elu Vaimu.

Pidage kõrgel oma isiklik vaimulik ja kaibine mõeldup. Valake alati oma vaimulike läbilõmiste üle, mis on õnneliku teenistuse allikas. Olgu hingede otsimine ja võitmine teie pääsht elus!

Püüdke hua aimest, mida juba omale ja mida saate tulevikus, vaimulikk, tervet ja tugevat organisatitvud võitlusega, mis on kooskõlas teie hõhude otsimisega, ning löstke lipp teie juhataja, püüdke seda lehtimise vel kergemale, võite teie elu ja tundege edasi, et võite vaeuast ja saavutada suuremaid võite kui kuunagi varemalt Jumalale ja Tema riigile.

Jumal olgu teie kõikidega!

Südamlikkude territustega,
R. Gundersen.

Päästearmee 10-a. juubel Lätis.

Märtsi kuul pühitsemine Lätis juubelit, nimelt 10 aastat on möödunud ajast, mil tuli avati. Juba enne õhvitseride saabumist oli moodustatud grupp nukreidid, kes palusid rahvusvahelist pääkõrterit avada ametlikult Päästearmee ja saata õhvitser, kuigi tõe oli juba teokilvit alatud. Sellest ajast pälele on Päästearmee ajanud oma juured sügavale ja levinud ka teistesse palckadesse. Praegu on Lätis 7 korpust, meesteõõmaja ja samariitline punkt. Komandör Gundersen juhatab pidulikku koosolekut viie päeva jooksul, seal puhul oli ka korraldatud Jelgavas, Armees hallipalga, õhvitseride koosolekud.

Liigutav oli näha 14 ustavat võitlejat, kes seisnud kindlasti esimeste sõdurite vanutamine ajast — nad on näinud võitluse raskusi ja kuumsusi ning vaatavad rõõmuga alaliselt kasvavale tõele. Nende seas on ka neli õhvitseri, kes annud oma elu ja jõe jumalariigi levitamisele. Kui esimesed võitlejad algasid oma käiku, oli Armees täiesti võõras ja tulevik oli tundmata nende ees, kuid nad astusid julgelti välja ja jälgisid Jeesust kõiges, mis tuli ette. Tunnistused endisist ajust, nende kütsest, Jumala ustavusest jne. tungisid inimeste südameisse. Oh, et Jumal annaks meile sarnast ennasalgavat vaimu! Nüüd on Jelgava korpuses elu saja sõduri, puhkpilli- ja keelpilliorkester ning noorsoo töõharud. Juubelikoosolekud olid enesest mõista hästi külastatud.

des nädaja jooksul viis korda nädaldas jumalateenistusi — need on väga hästi külastatud, pooled inimestest peavad peatuma väljas äkna all ja õues. Kui meil oleks võimalik, siis ma arvan, et ka koosolekud hommikuleks täiskillutud rahvaga. Aga meil puuduvad piiblid ja testamendid. Paluge meie eest, ja kui võimalik, saatke meile abi!

Jumala pühad Venemaal kannatavad, aga nad ka võivad!

mitmed endised armees vastased on muutunud parimaks sõbraks. Jumala Vaim töötas rikkalikult meie hulgas ning viie päeva jooksul meil oli rõõm näha mitte vähem kui 59 linke kahetsespingil, otsides piisarimil andestusi oma pattudele ja pühendades ennast paremale teenistusele Meistri töös. Meie täname Jumalat Päästearmee mineviku eest Lätis ja vaatame suurema usuga vastu paremale tulevikule. M.

Pöördumus vanglas.

KEEGI seltsiline oma tunnistuses kirjeldas oma pöördumust järgmiselt:

„Õhel õhtul, kui olin joobnud, toiminis roima, ilma et ma oleksin teadnud, mida teen, ja mind mõisteti aastaks vanglasse. Minu aeg oli peaaegu möödunud ja ma olin väga vihane ja äkiline nendele, kes kaebanud minu päle.“

Õhel õhtul, olin väga üllatunud, kuulides puhkpilliorkestri mängimas vangla lüheduses. See oli Päästearmee orkester, ja ma tundsin ilge lauluvusi, mida päästeõõdurid mängisid ja laulsid nii sageli.“

Imelik kirjeldamatu tunne tuli minusse. Kõik mu kibedus kadus, mu süda sulas ja ma langesin oma kongis põlvili ning palusin Jumalat, et Ta päästaks mind. Ja Ta teiti seda.“

Niipea kui mind vabastati, läksin korpusesse ja jutustasin oma loo Kaptenile. Ja siis ma näin, olen täna õhtul päästetud ja uuesti ühendatud oma perekonnaga, ning meie kõik olemine õnneliku päästeõõdurid.“

„SÕJAJHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 44. — Märts 1933.

Õhvitserid:
Ltn. V. Muul 50 eks., ltn. K. Bernad 50, ltn. M. Blöös 25, ltn. H. Eimann 25.

Allõhvitserid ja sõdurid:
Enavõ L. Bakul 30 eks., seers. F. Lemmann 23, seers. M. Ernits 27, seers. A. Kroos 25, seers. L. Rattik 25, laekur J. Kütt 25, k.k. L. Thalung 25, sõdur H. Sandberg 25, sõdur J. Tennen 25, sõber M. Rosenberg 25.

Eksteil.

KAKS noort tüdrukut lahkusid oma kodant maal ja tulid Londoni. „Kahe aasta jooksul näis kõik hästi minevat, kuigi nad ei mõelud et Jumalale egi igavikule.“

Läpüks haigestus üks neist, ja sel ajal kui ta lamab voodis, kuulis ta ihel päeval Päästearmee laulu viijaks tänuval. Ta sai aru sõnadest, et „ainult Jeesus võib rühaldada.“

Ta pöördus oma sõbranna poole, kes istus ta voodiäärel ja ütles temale: „Lydia, kuule! Mida nad laulavad?“

Nad kordasid jälle samu sõnu. „Oh,“ sosistas haige, „nii siis leidub midagi, mis võib tuua vabaldust, ja ma ei ole veel leidnud seda!“ Lühikese aja pärast oli ta juba lõhkunud igavikule.

Teine tüdruk viid Päästearmee koju, kus ta õppis armastama Jeesust. Enne kui oli liig hilja, leidis ta selle. Kes võib rühaldada surematult hingele.

Õnneliku päästeõõdurina tunnistab ta nüüd sageli Jumala päästmust ja hoidvast armast.

Mõõga ja kilbi brigad.

Piibliekstid aprillis.

1. Peetr.	15. L. 19:31—42
1. L. 1: 1—12	16. P. 20: 1—18
2. P. 1:13—25	Jobi.
3. E. 2: 1—12	Jobi raske viitelus.
4. T. 2:13—25	
5. K. 3: 1—12	17. E. 1: 1—12
6. N. 3:13—22	18. T. 1:13—22
7. R. 4: 1—11	19. K. 2: 1—13
8. L. 4:12—19	20. N. 4: 1—11
9. P. 5: 1—14	21. R. 4:12—21
2. Peetr.	22. L. 5: 1—16
10. E. 1: 1—11	23. P. 5:17—27
11. T. 1:12—21	24. E. 6: 1—14
12. K. 3: 1—10	25. T. 6:15—30
13. N. 3:11—18	26. K. 7: 1—10
Johann. ev.	27. N. 7:11—21
Kristuse surm	28. R. 8: 1—10
ja illeülest.	29. L. 8:11—22
14. R. 19:17—30	30. P. 9: 1—17

NÄDALA PALVEAINED.

- Aprill, 2. Prantsusmaa ja Belgia.
- „ 9. Meie perioodilised väljandad ja kirjanudus.
- „ 16. Norra, Rootsi, Lapimaa ja Soome.
- „ 23. Armees steenitragused telgelased.
- „ 30. Saksamaa, Austria ja Ungari.

Korpuste adressid:

- Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
- Tallinna II korpus Vaksalt pst. 8-a.
- Tartu korpus Tähe tä. 124.
- lgas korpuses peetakse koosolekuid järgmisel ajal:
- Pühapäeval kl. 10,30 pühituskoosolek, kl. 7 õ. päästmiskoosolek.
- Telispäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7,30 õ. päästmiskoosolek.

Olete südamest kutsunud osa võtma.

1.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesuse hüüd, Täit vabadust, päästmist ta töötav nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel, kui usute, valgus ja au on siis eel.

2. Jah Juuda soo lövi ees murdub kõik ahal, Ta uuesti võite toob alati meil! ; ;

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hoiavad kinni kõik meele ja käed; Kuid Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, KÜll Temaga pääsete võitluste seest.

3. Küll äge on võitlus siin murede maal, Kuid teavast teid ootamas au-line saal. Sääb valmis ju kuningriiki, kullane kroon, Ning võidupärg võitjale, Issanda troon.

2.

R. M. 126.

1. Oh ära ehmu, väike hulk, Kui haulalt kostab rõõmsad hüüd Kristuse vaenlastelt. Su mured rõõmiks muutuvad, Sest surmaoht purustas Me vägev kuningas.

Jah, ma tean, jah ma tean, Ma tean, et Jeesus elab veel.

2. Me pääkest varjab pimedus, Me Issand surma võimuses. Jää vaiksest ootama, Kes päeva selge paistena Kord sirab jälle Tema au, Kui sibile saab Ta.

3. Ta avab hana värava Ja tühseb üles pimedust, Jehoova, kiitus Sul! Nae, võidurikkalt tuleb see, Kes andis verd kui ohvritall. Halle—hallelaja!

3.

I. M. 42. (vana).

1. Nüüd läki väimus Kolgatal, Kus Jeesus kannatas. Ta suri sääli kui ohvritall, Kui Ta meid lunastas. Jeesus suri mu eest, Maailma õnnistegija. On surnud meie eest.

2. Hing, mõtle järel südamest, Kui kallid oled sa, Et Jumala poeg sinu eest. On püüdnud surema, Oh võtkem vastu armu nüüd, Mis meile pakub Ta. Ta annab andeks meie süüd, Meid peseb verega.

4. Au, kiitus õigu Jumalal! Ta suure armu eest, Kes halastanud meie pääl! Meid päästnud needmisest.

PUHA RISTITTEE.

(Algus 3. lhk.)

Kristuse õie oli risti- ja mätrileht — ja sina otsid enesele vaikust ja rõõmu? Ei, sa pettud, kui otsid midagi muud kui kannatuseteed, sest terve maailm meie ümber on täis viit-sust.

Siiski see mitmekülne häda ei ole kergendusest ja troostisest, sest Tema ütleb, et

kannatlikkust ristikandmisest kasvab au-line vill.

Nilpea kui inimene allub sellele häätatlikult, muutub ilga koorem, ilga raskus kindlaks teadmiseks juurikandmisest tõestamisest, ja mida enam liha nõrkob kannatusest, seda tugevamaks muutub vaim sisemisest armust.

Kui inimeste päästmiseks oleks olnud midagi paremat ja kasulikummat, siis Kristus oleks kindlasti näidanud sellele niihästi sõnas kui teos. Aga nüüd Ta manitseb kõiki, kes jäljitsid Teda järgitena ja kõiki teisi, kes tahtsid jäljelda Teda ristikandmisel järgmistel sõnadega: „Kui keegi tahab minu järel käia, see salaku iseenast ära, võtku oma rist enesele ja käigu minu järel.“ Niisil, kui kõik on läbi loetud ja läbi mõeldud, on lõpplause: „Läbi mitme kurvastuse ja raskuse peame meie minema jumalariiki.“

Laulud.

4.

I. M. 183 (vana)

1. Mu kodu on taevas, ei olegi siin. Mike kaeban ma, kuigi mul hädad ja piin! Mu hing, ole rõõmus, kui tuleb kõik see, Siis kodu mul lähem ja lõppemas tee.

Sääb kodu, kaunis eel, Kus sõbraks on Jeesus. Kas kaunistat veel?

2. Mu otsida pole siin hiilguse teed, Ei lootusi lüsuad, tühjad kõik need. Ma ootan üht linna, mis teind pole käed, Ja riiki, kus kadunud patused väed.

3. Küll kiusatustuleid mu ümber ja ees, Torm ähvardab laeva kesk elumerd vees. Ei tarda ma tormi, kui Jeesus mul jäeb, Siin varsti ju rahumaa randagi näeb.

4. Ehk mured ja hädad mind hoiavad teel, Nad taeva mul teevad vaid armsamaks veel. Kui tulevad rõõmu või kurbus hoo, Siis Jumalaks rangevad tunneted vood.

5. Nii Kristus mul hinges, Ta mook minu käes, Ma julgusti sammumaks vaenlaste väes. Küll tee on mul vilets, kuid pikk pole ta, Sest lootuses astun ja lauludes ma.

5.

R. M. 266.

1. Ma tunnen imelist jõge, Mis ristilid välja veel keeb. Ta ees ma tunnen ka väge, Mis lumest valgemaks teeb. Ta Jeesuse haavastet voolab Ja verest punab ta pind. Mu süda, me sisse ta hoovab Ja patust puhastab mind.

See imelik, imelik jõgi Nüüd ristilid välja veel keeb. Veel Jeesuse veres on vägi, Mis patust puhtaks sind teeb.

2. Kust iial läbi ta jookseb, Siis ümbrust sääb soendab! Kui pöödsit maad ta kord kastab, Siis viljakandjaks see saab. Kui kõrbest kord läbi ta hoovab, Kõik roosidõites ka loob. Kui võitlusväljal kord voolab, Siis rahu südamet toob.

3. Sääb iga õnnetu süda Siis üna rahule jääb. Kes janust nõrkenud varandab, Sääb otsib kostutust ka. Sääb parandab Jeesus kõiki haavad, Mis patt me hingesse lööb. Sääb pimedad nägriks saavad Ja vanad nooreks Ta teeb.

4. Sa vaene hing, kes maailmas Siin kõnnid rõhutatul veel. Siin kuld, vas maailma kõrbes Sa iial rahu ei

Diviisi-komandör adj. A. W. LOCKYER külastab Eestit.

Laup., 8. aprillil k. 7.30 õht. Tallinna 2. Päästmiskoosolek.

Pühap., 9. aprillil k. 10.30 e. l. Tallinna 1. Ühine pühitsuskoosolek.

k. 7 õht.

Esmasp., 10. aprillil k. 7.30 õht.

Olete südamlilkult teretulemast neile erilistele kooleskutetele.

Kristuse kannatuse lill.

Kirj. adjutant Viitniek.

ÕUNA risttähel all kasvab imelik taim. Ta on sarnane viinapuuale, kuid kobara asemel on tal õied ahlastasi suurused, mis tuleb meile kibuvitsakrooni kahe naelaga ja haamriga keskel. Õiest eralduvad vahetpidamata pisarate sarnased tilgakesed. Õis tuleb meile Jeesuse kannatust, ja sellepärast on tal sarnane nimi. Ilus õis on väga õrn ja õitseb ruttu päikesepaistest, ning pööle selle kasvab niisama imelik vili — umbes 20 sm. pikk, heterohiline oliivivärviline. Vili on sõdovad vinn süüakse keedetult, ja annab troopilises kuumas jahutust eriti haigetele.

Jeesuse Kristuse kannatusel viil on rahu ja kindlus surmatunnist. Seda ma ei ole kuskil Euroopas näinud nii reaalset kui Sumatras päästetud inimsõnjate hulgas. Hannibalid usuvad, et hing on surematu ja elab edasi kurja vaimuna, tuues häda ja haigusi omastele. Sellepärast, kui inimene on haige suremisel, tulevad kõik omaksed, ja suure kõrgata, puuhalgudega pekstes vastu seinu ja lage, püüavad hirmutada vaimu kangele ära, kui inimene sureb. Sellevastu — milline rahu ja vaikus valitseb õnnikeses kus sureb keegi Jeesuse järelekäija. Meil oli keegi pöördunud noormees, Si-Peeter, kes hakkas terve südamega Jeesusest kinni; ta abiellus kellegi kristliku neiega, alustas kristlikku perekonda ja armastas südamlilkult ka oma last. Akki haiges ta malaariasse, ja varsti võis näha, et ta peab surema. Naine lapsega, misjonär ja veel mõni ligem sõber olid tema juures. Si-Peeter kaotas oma rääkimisvõimaluse pikkamisi, aga ta jälgis tähelepanelikult laste ja pälveld. Korraga väjendus ta suure vaevaga oma viimast austit tunnustist, „J—ce—u—s“ ning suri. Meie tänasime Jumalat Kristuse ülestõusmisest väe eest meie venna elus. Paganad tulid ja tahtsid teada rohkem Si-Peetri kunnist, kuidas surra rahulikult.

„Aga tänu Jumalale, kes meile võimust annab meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi.“ (1. Korint. 15:57).

saa. Kuid Jeesuse haavastet voolab See jõgi, mis üle toob. Kui selles sa ennast kord pesed, See uneks südamel loob.

6.

1. Armuõpetus veel kõlab: Jeesus suri ristilid pääl. Arm veel täna vabalt voolab Rikkalikult kõigile. ; ; Vend, oh vaata : ; risti päälle tulesse. ; ;

2. Rahupaika võid sa leida, Päästja silles hingata, Hinge võid veel täna päästa, Patust puhtaks saada ka. ; ; Ära viibi, ; ; täna on veel armu-aeg. ; ;

3. Ehk küll paljud armu saanud, Mõljonid on päästetud. Siiski armuallik voolab Jeesu haavastet sullegi. ; ; Elu sulle pakutakse, Jeesus suri kõigi eest. ; ;

7.

I. M. 259.

1. Iga hing siin tunneb janu, Otsib vabastamist patust, Isa sõnum kõigil kõlab, Igaüks võib armu saada.

Igaüks võib tulla nüüd, Iga-ühle Jeesus ootab, Armsalt kiit. Ta sirutab, ühtegi ei lükka ära.

2. Sõnum kõlab kõigil rahval, Kõigil keeltel, sügavalt, Mitte üks targa, rikka, Tänu isale, see kõigil.

3. Kõigil vaestel, vaevatuil rõõm ja lootus ärkab jälle, Kaob kurbitus, kaob kartus, Igaüks sääb jõudu omab.

4. Kõigi maade rahvastele kõlab päästmise hüüdsõna. Kuulena täna Jeesust hüüdvad: „Kes Mu juure tulla tahab?“

8.

I. M. 169.

1. Päästja, karjane, meid saada. Sinu hoolitsust vajame. Oma karjandusel sõda, Anna tõdust hingele. ; ; Armas Jeesus! ; ; Meie kõik Sind ootame.

2. Sina kõiki õial kannad, Karjane, meid patuseid. Meile oma armu annad, Et meid päästa, roojasid. ; ; Armas Jeesus, ; ; Sinu omad oleme.

3. Vara Sinu armastuses Sinu tahtmist kiidame. Jeesus, Päästja, ahdanduses Sinu rõõmu maitseme. ; ; Armas Jeesus, ; ; Ikka veel meid armasta.

KOORID:

1. ; ; Mu patud võetud mult kõik ; ; Kui andestust sain, Au Jumalal! Mu patud võetud mult kõik.

2. Ilus Jeesus, Iis Jeesus, Päril — kaus otsitud — oled Sa mul. Iis Jeesus, Iis Jeesus, Rõõmuga hõisates tertivan Sind!

3. Vere läbi, vere läbi On va hing sääb pulastud? Patukõllest sühatud? Vere läbi, vere läbi Oled õnnis, päästetud, vere läbi!

4. Võitu, võitu, verevies on võitu, Võitu võitu, Talle vere sees, Meiega on Jumal, imejõud on Temal; Sõnakuulelikud saavad võidule.

5. Sääb on jõud, jõud, imetegev jõud ; ; vere sees ; ; Sääb on jõud, jõud, imetegev jõud, Talle vere Kolgatal.

6. Mul on nii vähe anda Sul!, See eest, et Sina oled mul; Mul on nii vähe anda Sul!, Kuid kõik seda võta nüüd.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD“.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 16 sent. Vastutav toimetaja: enval I. Bakul.

Väljaandja: Päästearmee.